09/05/2019

Σήμερον εορτάζει ο Όσιος Σίος

/ Βίοι Αγίων

Η Εκκλησία μας, κατά την 9ην Μαΐου εκάστου έτους, τιμά τη μνήμη του Οσίου Σίου.

Ο Βίος του Αγίου έχει ως εξής:

Ὁ Ὅσιος Σίος γεννήθηκε στὴν Ἀντιόχεια τῆς Συρίας στὶς ἀρχὲς τοῦ 6ου αἰῶνος μ.Χ. ἀπὸ γονεῖς πλούσιους καὶ εὐσεβεῖς, ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλα παιδιά. Ὁ Σίος ἦταν μοναδικὸς κληρονόμος τῆς τεράστιας περιουσίας τους καὶ ἡ μοναδικὴ παρηγοριὰ τῶν γηρατειῶν τους. Τὸν ἀνέθρεψαν, λοιπόν, μὲ περισσὴ στοργὴ καὶ ἐπιμέλεια, καλλιεργώντας στὴν ψυχή του τοὺς σπόρους τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς εὐσέβειας. Ἐκεῖνος, πάλι, πρόθυμα ἄκουγε τὶς ὠφέλιμες συμβουλὲς καὶ τὶς θεῖες διδαχές τους. «Πνεύματος Ἁγίου πεπλησμένος ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ», ὅπως ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ἀφ’ ὅτου ἔμαθε ἀνάγνωση, μελετοῦσε ἀκατάπαυστα τὶς ἱερὲς Γραφές,

ἔχοντας πάντοτε μαζί του τὴν Καινὴ Διαθήκη καὶ τὸ Ψαλτήριο.

Σὲ ἡλικία εἴκοσι ἐτῶν ἄκουσε γιὰ τὸν Ὅσιο Ἰωάννη Ζενταζνέλι, ὅπου ζοῦσε σὲ μία ἔρημο, κοντὰ στὴν Ἀντιόχεια καὶ εἶχε πολλοὺς μαθητές. Ἀμέσως ἔτρεξε νὰ βρεῖ τὸν Ὅσιο Γέροντα. Ὁ προορατικὸς Γέροντας τοῦ εἶπε νὰ ἐπιστρέψει στὴν πατρικὴ οἰκία καὶ νὰ λάβει τὴν εὐχὴ τῶν γονέων του, ποὺ θὰ γίνονταν καὶ αὐτοὶ μοναχοί. Ἔτσι κι ἔγινε.

Ἐλεύθερος πλέον ὁ Ὅσιος Σίος φρόντισε πρῶτα νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πατρικῆς περιουσίας. Ἕνα μέρος τὸ μοίρασε στὰ μοναστήρια, ὅπου ἐγκαταβίωσαν οἱ γονεῖς του καὶ τὸ ὑπόλοιπο στοὺς φτωχούς. Ὁ ἴδιος κράτησε μόνο τὴν Ἁγία Γραφή. Ἔτσι ἐπέστρεψε στὸν Ὅσιο Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος γεμάτος χαρὰ τὸν μακάρισε, διότι ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ ἀλέτρι καὶ δὲν κοίταζε πίσω στὸν κόσμο.

Ὅταν ὁ Ὅσιος Σίος ἔγινε μοναχός, ἡ καρδιά του φλογίσθηκε ἀκόμη περισσότερο ἀπὸ τὸ θεῖο ἔρωτα. Χάρη στὴν ἀδιάκριτη ὑπακοή, τὴν βαθιὰ ταπείνωση, τὴν ἀπέραντη ἀγάπη καὶ τὶς ἄλλες θεῖες ἀρετές του, ἀξιώθηκε νὰ λάβει πολὺ νωρὶς οὐράνια χαρίσματα. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης μὲ ἔκπληξη καὶ δέος παρατηροῦσε τὸν ἁγιοπνευματικὸ πλουτισμὸ τοῦ ὑποτακτικοῦ του, ποὺ στὸ Ὄνομα καὶ μὲ τὴ Χάρη τοῦ Κυρίου, ἄρχισε νὰ θεραπεύει θαυματουργικὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἀποδιώχνει τὰ δαιμόνια.

Εἴκοσι χρόνια ἔζησε κοντὰ στὸν Ὅσιο Ἰωάννη. Καὶ ὅταν ἐκεῖνος, μὲ θεία ἀποκάλυψη, ἔφυγε γιὰ τὴ Γεωργία, πῆρε μαζί του τὸν Ὅσιο Σίο καὶ ἄλλους ἕνδεκα μαθητές του.

Τρία χρόνια ἔμειναν στὴ Μτσχέτα κηρύσσοντας τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὕστερα ἀνέβηκαν γιὰ ἄσκηση στὸ ὄρος Ζαντένι.

Δύο χρόνια ἀργότερα, μία νύχτα, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ ἡ Ἁγία Νίνα ἐμφανίσθηκαν στὸν Ὅσιο Ἰωάννη καὶ τὸν πρόσταξαν νὰ στείλει τοὺς ὑποτακτικούς του σὲ ὅλη τὴ Γεωργία γιὰ ἱεραποστολή. Οἱ δώδεκα Πατέρες κίνησαν γιὰ διάφορες περιοχὲς τῆς χώρας, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Γέροντός τους καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Εὐλογίου. Ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ συμβουλὴ τοῦ τελευταίου, ὁ καθένας πῆρε μαζί του, ὡς βοηθὸ καὶ συμπαραστάτη, ἀπὸ ἕνα Γεωργιανὸ μοναχό. Ὁ Ὅσιος Σίος ὅμως, ὡς ἐραστὴς τῆς ἐρημιτικῆς ζωῆς, προτίμησε νὰ φύγει μόνος. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης δὲν εἶχε ἀντίρρηση.

Ὁ Ὅσιος Σίος κίνησε γιὰ τὰ ὄρη Σαρκινέτι τῆς Κάρτλης. Ἀφοῦ πέρασε ἐρημικὲς περιοχές, πυκνὰ δάση καὶ δυσκολοδιάβατα βουνά, ἦλθε στὸ Μγίβε (σπήλαιο), σὲ μία βαθιὰ χαράδρα, ἀπ’ ὅπου περνοῦσε ὁ ποταμὸς Κύρος. Ἐκεῖ ἐγκαταστάθηκε, παραδίδοντας τὸν ἑαυτό του μὲ πίστη στὴν πρόνοια καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἀπὸ

τότε ἄρχισε νὰ ζεῖ μὲ σκληρὴ ἄσκηση. Προσευχόταν ἀδιάλειπτα. Κοιμόταν ἐλάχιστα. Τρεφόταν μόνο μὲ ἄγρια χόρτα καὶ νερό. Ἔγινε ἔτσι ἕνας ἐπίγειος ἄγγελος.

Οἱ φθονεροὶ δαίμονες, βέβαια, κατέφευγαν σὲ κάθε πανουργία, γιὰ νὰ τὸν ἐκφοβίσουν καὶ νὰ τὸν πλανέψουν. Συχνά, τὴν ὥρα ποὺ προσευχόταν, ἐμφανίζονταν μπροστά του μὲ μορφὲς εἴτε φοβερῶν θηρίων εἴτε ἑρπετῶν. Ὁ Ἅγιος τοὺς νικοῦσε στὸ Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κάποια νύχτα ὁ Ὅσιος εἶδε ἕνα ἀσυνήθιστο φῶς καὶ ὀσφράνθηκε μίαν ἄρρητη εὐωδία. Ἡ ψυχή του πλημμύρισε ἀπὸ χαρά. Στὸ ἄνοιγμα τοῦ σπηλαίου ἐμφανίσθηκε ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος μὲ ραβδὶ στὸ χέρι. Δίπλα της στεκόταν ἕνας ἐπιβλητικὸς ἄνδρας μὲ ἀσκητικὴ μορφή. Ἦταν ὁ Τίμιος Πρόδρομος. Ἔντρομος ὁ Ὅσιος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη οὐράνια ἐπίσκεψη, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ. Ἡ Παναγία τὸν πλησίασε καὶ τὸν ἄγγιξε μὲ τὸ ραβδί της. «Σήκω» τοῦ εἶπε. Μόλις σηκώθηκε, ἐκείνη τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι κάτι λευκὸ σὰν τὸ χιόνι. «Ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης καὶ ἐγώ, βλέποντας τὴν ἀγάπη σου στὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἤλθαμε νὰ σὲ παρηγορήσουμε. Φᾶγε αὐτὸ ποὺ ἔχεις στὸ χέρι σου. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα, ὥσπου νὰ ἀποκτήσεις ὑποτακτικούς, θὰ παίρνεις τροφὴ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Ὅσο γιὰ τοὺς δαίμονες, μὴν τοὺς φοβᾶσαι. Μὲ τὴ Χάρη τοῦ Υἱοῦ μου θὰ τοὺς κατανικήσεις. Καὶ τούτη ἐδῶ ἡ ἔρημος θὰ γεμίσει θεοφόρους ἄνδρες, ποὺ θὰ μιμηθοῦν τὴ ζωή σου καὶ θὰ δοξάσουν τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ὅσιος, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὸ δέος καὶ τὴν ἔκπληξη, γεύθηκε τὴν οὐράνια τροφὴ ποὺ εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ Θεομητορικὸ χέρι. Τὸ στόμα του γέμισε μὲ μία ἀνείπωτη γλυκύτητα. Εὐχαρίστησε τὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεὸ καὶ τὴ Θεοτόκο καὶ ἀπὸ τότε, ὅπως τοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ ἡ Παναγία, ἕνα θεόσταλτο περιστέρι τοῦ ἔφερνε καθημερινὰ φρέσκο ψωμί.

Πρῶτος ὑποτακτικός του ἦταν ὁ Εὐάγριος, ἄρχοντας νέος καὶ εὐσεβής, συνεργάτης τοῦ βασιλέως Παρσμὰν ΣΤ’ (541 – 553 μ.Χ.). Σὲ λίγο πολλοὶ Χριστιανοὶ ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν στὸ σπήλαιο τοῦ Ὁσίου, γιὰ νὰ λάβουν τὴν εὐχή του καὶ ἄλλοι γιὰ νὰ μονάσουν ἐκεῖ. Κάθε νέος ἀδελφός, μὲ ἐντολὴ τοῦ Ὁσίου, ἔσκαβε μία μικρὴ σπηλιὰ καὶ κατοικοῦσε ἐκεῖ, ζωντας μὲ νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχὴ καὶ ἐργόχειρο. Ὁ Ὅσιος Σίος δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ δικό του σπήλαιο παρὰ μόνο τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτές, γιὰ νὰ τοὺς διδάξει καὶ νὰ τοὺς καθοδηγήσει στὸν ἀσκητικὸ βίο.

Σὲ λίγο καιρὸ ὁ Ὅσιος Σίος, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου καὶ τὴν εὐλογία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἔζησε ἔγκλειστος στὸ σπήλαιό του μὲ ἀδιάλειπτη προσευχὴ καὶ ὅρισε ὡς διάδοχό του τὸν Ὅσιο Εὐάγριο.

Ὁ Ὅσιος Σίος, ἀφοῦ κοινώνησε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὕψωσε τὸ βλέμμα του στὸν οὐρανὸ καὶ κοιμήθηκε μὲ εἰρήνη.

ΠΗΓΗ: synaxarion.gr